

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

Η υπογραφή και το μυστήρι ...

(Μέρος 6ο)

Εκείνες οι κόλλες χαρτί, τυπωμένες από το τυπογραφείο, έλεγαν διάφορα πάνω τους όπως «φτάνει πιά» «ψωμί, παιδεία, ελευθερία» και καλούσαν όλους τους φοιτητές και μαθητές σε συγκεντρώσεις και απεργίες. Αλλά συνθήματα ήταν «έξω οι αμερικάνοι» «κάτω η χούντα του θανάτου» και έτσι εμπλουτιζόταν το λεξιλόγιό μας και καινούργια νοήματα άρχισαν να συζητούνται στα πηγαδάκια των μαθητών του σχολείου. Κάποια παιδιά ήταν πιο τολμηρά και συζητούσαν μεγαλόφωνα και καλούσαν όλους εμάς τους υπόλοιπους μαθητές να κατέβουμε στο κέντρο της πόλης, στο κέντρο της Αθήνας, εκεί πάνω στο Κολωνάκι, στη Νομική Σχολή που από τις αρχές Νοέμβρη άρχισαν να συγκεντρώνονται φοιτητές όλων των σχολών και να κάνουν κατάληψη της σχολής. Οι καθηγητές στο σχολείο ούρλιαζαν και κυρίως οι θεολόγοι και οι γυμναστές και απειλούσαν ότι θα φέρουν πάλι την αστυνομία και γενικά περισσότερος χρόνος αφιερώνονταν στις συζητήσεις, στα ουρλιαχτά και στις απειλές παρά στα μαθήματα. Βέβαια, με τα κενά που δημιουργούνταν και τις συνεχείς συσκέψεις των καθηγητών στα γραφεία τους, υπήρχε περισσότερος ελεύθερος χρόνος για διαλλείματα παρά για το μάθημα κάτι που φυσικά δεν ήταν και δύσπεπο για τους μαθητές. Κανόνας απαράβατος στη σχολική ζωή ήταν το πώς θα βρίσκονταν ευκαιρίες να χάνουμε μάθημα και να έχουμε κενό, ειδικότερα αν επρόκειτο για τα μαθηματικά. Αυτό αφορούσε το σύνολο των μαθητών του Γυμνασίου και δεν υπήρχαν εξαιρέσεις.

Όμως, τα πράγματα στο σχολείο είχαν δυσκολέψει πολύ εκείνες τις μέρες του Νοέμβρη του 1973 και οι αποβολές και επιπλήξεις σε βάρος των μαθητών συνδυασμένες με χειροδικίες από τους καθηγητές, παρόλο που πλέον είχαμε μεγαλώσει αρκετά και ήμασταν παιδιά 13 και 14 χρονών, σωστοί άντρες κάποιοι. Η αλήθεια είναι ότι τα χρόνια εκείνα, το ρητό «όπου δε πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος» είχε γίνει στοιχείο και απαραίτητο συμπλήρωμα στην καθημερινότητα του σχολείου. Η αναφορά στο σχολείο διαρκώς και στη ζωή εκεί δεν μπορεί να λείπει διότι οι ώρες που ήμασταν στα θρανία, ήταν οι ώρες και της κοινωνικής μας ζωής, οι ώρες της επαφής μας με τον κοινωνικό μας περίγυρο και γενικότερα αφορούσαν το διαθέσιμο χρόνο της ημέρας για την κοινωνική μας ένταξη. Όμως, κάτω από εκείνες τις συνθήκες, καταλαβαίναμε όλοι πλέον που σιγά σιγά αφήναμε την παιδικότητα μας ότι κάτι πήγαινε στραβά στην κοινωνία αυτή και η λέξη καταπίεση, χούντα, φασισμός ξαφνικά πήδηξαν μέσα από τις σελίδες των βιβλίων και βγήκαν στον αέρα. Σαν τρελλές μάγισσες, σαν Φρικαντέλλες πετούσαν πάνω από το σχολείο και γελούσαν και ούρλιαζαν και μόνο η σκέψη ότι την επόμενη μέρα θα ξαναπι-

γαίναμε στον ίδιο χώρο, προκαλούσε κρύο ιδρώτα παρόλο που ήταν ήδη σχεδόν μέσα Νοέμβρη και είχε αρχίσει το κρύο στην Αθήνα να δείχνει τα δόντια του. Με τούτα και με κείνα, κυλούσε ο Νοέμβρης και έφτασε ημέρα Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 1973 και μεις τα παιδιά πηγαίναμε στο σχολείο εκεί γύρω στις 1 και μισή το μεσημέρι, γιατί ήμασταν απογευματινοί. Από το πρωί της μέρας εκείνης στη Νέα Ιωνία, επικρατούσε μια αναστάτωση και μια ασυνήθιστη κινητικότητα και άνθρωποι τρέχαν πέρα δώθε και μιλούσαν κρυφά και η λέξη διαδήλωση ακούγονταν όλο και πιο έντονα την μέρα εκείνη. Περνώντας μπροστά από το σταθμό του ηλεκτρικού στα Πευκάκια, στην κάτω είσοδο του επί της οδού Ηρακλείου, είδαμε κόσμο μπουλουκία να ανεβαίνουν τη σκάλα του σταθμού για να πάρουν το τραίνο στην πλατφόρμα προς τον Πειραιά και το κέντρο της Αθήνας. Αυτό ήταν το καθημερινό μας δρομολόγιο για το σχολείο για όσους κατεβαίναμε από το κέντρο της Νέας Ιωνίας και τις βορειότερες περιοχές της πόλης προς το σχολείο. Εκεί συνάντησα και τον παιδικό μου φίλο και συμμαθητή τον Βασίλη, που ερχόμενος προς το μέρος μου, μου λέει: «Σήμερα δε πάμε στο μάθημα, θα μαζευτούμε μπροστά στο σχολείο και με τους άλλους θα κατέβουμε στην Πατισίων στο Πολυτεχνείο... έχει διαδήλωση... πρέπει νάμαστε και οι μαθητές εκεί γι αυτά που τραβάμε στο σχολείο» Τρόμαξα και φοβήθηκα, αλλά τελικά η εφηβική περι-

έργεια και η δίψα για αναζήτηση του κόσμου έξω από το σχολείο και το σπίτι, κατάστειλαν τις όποιες αναστολές και ο εφηβικός παρορμητισμός νίκησε. Όλοι οι μαθητές του σχολείου, εκτός από λίγους, που πια με τα χρόνια η λήθη καλύπτει με το γκρι πέπλο της, μαζευτήκαμε μπροστά στο σχολείο, ενώ μάτια μας καλούσε να μπούμε μέσα ο γυμναστής και ο επιστάτης. Τι περιμέναμε άραγε για να φύγουμε; Και αλήθεια τι ήταν η διαδήλωση; Τι θα κάναμε εμείς εκεί; Σποραδικά, από το ραδιόφωνο του BBC που άκουγε τα βράδια κρυφά ο πατέρας μου μαζί με άλλους φίλους γειτόνους είχα ακούσει για διαδηλώσεις και φασαρίες με αστυνομία και ξυλοδαρμούς και όλα αυτά... Όμως απλά είχα ακούσει...

Πολύ σύντομα θα τα έβλεπα μπροστά μου σε διάστημα λίγης ώρας και μάλιστα το έναυσμα για την αναχώρησή μας στο κέντρο της πόλης δόθηκε με το κτύπημα του κουδουνιού του σχολείου. Κανονικά και καθημερινά το κουδούνι μας καλούσε για συγκέντρωση στις γραμμές μας ανα τάξη και τμήμα, για προσευχή και λόγο για την επανάσταση που έσωσε την Ελλάδα από την αναρχία και τους κομμουνιστές. Εκείνη τη μέρα το κουδούνι χτύπησε σε μια άδεια αυλή και εμείς οι μαθητές τρέξαμε στις πλατφόρμες του τραίνου.

Τρέχαμε φωνάζοντας, κάποιοι μεγαλύτεροι συνειδητοποιημένα όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων και εμείς οι πιο μικροί οι δεκατριάχρονοι τρέχαμε ξωπίσω ακολουθώντας τους υπόλοιπους γιατί απλά θέλαμε να μάθουμε, να δούμε, να ζήσουμε εκείνο το διαφορετικό από της καθημερινότητας μας.

Η περιπέτεια, το άγνωστο μας καλούσε και το ότι θα άλλαζαν τα πράγματα εφόσον θα πηγαίναμε στη διαδήλωση και από την επόμενη εβδομάδα, δεν θα ούρλιαζαν οι καθηγητές ούτε θα έπεφταν σφαλιάρες παραδειγματισμού, για κυριολεκτικά ασήμαντες αφορμές, γιατί αυτό συνέβαινε... Ξαφνικά μέσα σε λίγες στιγμές ένιωσα ότι ψήλωσα απότομα, ότι μεγάλωσα και όλοι είχαμε γίνει ίδιοι... Συνειδητοποίησα εκεί στη πλατφόρμα του σταθμού ότι και τα κορίτσια που είχαν τελειώσει την πρωινή βάρδια του σχολείου δεν είχαν επιστρέψει στα σπίτια τους αλλά ήταν πάρα πολλά εκεί στην πλατφόρμα του σταθμού. Το παλιό ξύλινο τραίνο των ΕΗΣ κατέφθασε και «μπουκάρουμε» μέσα όλο το μπουλουκί στα βαγόνια, αγόρια και κορίτσια και μέσα σε όλο αυτό το σκηνικό, σκέφτηκα

«Πω, πω, τι θα γίνει θα το μάθουν οι γονείς μου και θα φάω της χρονιάς μου... κι αν μπει ο ελεγκτής στο τραίνο και με πιάσει χωρίς εισιτήριο;»

Συνεχίζεται

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ**

**Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law**

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύνδευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

•Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
•Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
•Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-

των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
•Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
•Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
•Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαριθμού κα-

θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
•Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000